

som vor Lovgivning hviler paa, nemlig at begge Parter skulle halvt om halvt bære Byrden, saa er det et Retssprincip, et Slaags Erstatningskrav, den Enne har mod den Anden, og der kan det større eller mindre moralske Værd hos de vedkommende Personer ikke komme i Betragtning. Det Hensyn, som jeg ganske vist ikke vil nægte kan være legislativt hensigtsmæssigt, nemlig at forebygge Uædelighed, tror jeg har meget lidet at betyde her. Jeg vil først gjøre opmærksom paa, at det atter vilde blive noget helt Nyt, dersom man her vilde kaste det Princip ind som det egentlige Lyngdepunkt for Afgjørelsen, saa kunde det godt være, at vi kom helt bort fra Lovgivningens Grundsætninger paa det Gebet. Naar man ene og alene vil spørge om, hvilken Ordning der er bedst i Retning af at arbejde mod Uædeligheden, saa kan den Mening meget godt opstilles, at man skal gaa den modsatte Vej, at man skal gjøre som f. Ex. i Frankrig og de Lande, hvor man har rettet sig efter det franske Princip, nemlig nægte Kvinden ethvert Krav, thi, siger man, saa vil hun tage sig saa meget mere i Algt. Det er et stort Spørgsmaal, naar man vil hæste Dinene paa det, som fra Lovgivningens Standpunkt vil være mest gavnligt til at fremme Sædeligheden, om man da ikke skal gaa ganske andre Veie end dem, vi ere gaaede, men jeg har ikke tænkt mig, og jeg tror heller ikke, at det er hensigtsmæssigt at give Sagen saa store Dimensioner. Jeg tror, at man skal blive staaende paa det gamle Grundlag og ikke komme ind paa ganske overordentlig omtvistelige Ting, der kun vilde medføre, at det hele løb i Sandet og ikke førte til Noget. Jeg har ment, at man skulde blive staaende paa det gamle Princip, at Manden og Kvinden ere lige skyldige og lige forpligtede til at bære Udgifterne ved det begaaede Feiltrin og dets Følger, og derfor er det mit Hovedhensynspunkt, at dette er et Erstatningskrav, der hviler paa et Retssprincip, som i mange Tider maa siges at være anerkjendt i vor Lovgivning, og at det ikke kan nytte noget at ville veie den personlige Værdighed eller Uværdighed hos de Paagjældende. Derfor vilde jeg for mit Vedkommende helst se, at man blev staaende ved Lovforslaget, og at man altsaa i dette Punkt fulgte Flertallet i Udvalget. — Hvad angaar Vædringsforslaget under Numer 4, saa har jeg ikke Noget imod det at erindre. Jeg tror ikke, at det i Realiteten eller overhovedet forandrer noget i Lovforslaget.

Hvad derimod Vædringsforslaget under Numer 5 angaar, vil jeg tillade mig at gjøre nogle Indvendinger imod et enkelt Punkt i

det. Jeg vil ikke gjøre nogen Indvending imod den Forandring, som Vædringsforslaget gaar ud paa at gjøre i Lovforslaget, og som bestaar deri, at Børnemoderen skal være fritaget for selv at forsøge paa at inddrive Underholdningsbidraget. Lovforslaget gik ud paa, at hun først var berettiget til at henvende sig til Fattigvæsenet, naar hun havde gjort forgjæves Forsøg paa at inddrive Underholdningsbidraget særlig ved Uværdigheden af de Midler, som den nu værende Lovgivning stiller til hendes Raadighed. Vædringsforslaget gaar ud paa, at hun skal være fri derfor, men at hun kan henvende sig til Fattigvæsenet, forinden hun har gjort Forsøg derpaa. Dette skal jeg som sagt ikke gjøre nogen Indvending imod. Men dernæst gaar Vædringsforslaget ud paa, at hun skal kunne henvende sig til Fattigvæsenet i den Kommune, hvori hun opholder sig, og forlange, at det forlods skal udbetale hende Bidraget, hvorefter det saa bliver denne Kommunes Sag at gaa videre. Det tror jeg er en Regel, der for det Første ikke stemmer overens med vor Fattiglovgivnings Grundsætninger. Efter de Grundsætninger, vor Fattiglovgivning aabenbart hviler paa, forekommer det mig at være det Naturlige, at man maa holde sig til den Kommune, hvor Børneskolen har Ophold. Det er den, der nærmest maa have foreløbigt at udrede saadanne ham paahvilende Udgifter, som senere kunne være at betragte som ydede ham, hvorimod Kvindens Opholdskommune efter vor Fattiglovgivnings Grundsætninger ikke staa i noget Forhold til den hele Sag. Det behøver jo ikke at bemærkes, at Kvindens Opholdskommune ingenlunde altid falder sammen med hendes Forsørgelseskommune. Det altsaa at drage Kvindens Opholdskommune ind her forekommer mig at være uden Analogi i den hidtil bestaaende Fattiglovgivning og at paalægge denne Kommune noget helt Nyt, der ikke godt kan stilles i Klasse med de Forpligtelser, der hidtil har kunnet været Tale om at bygge paa Fattigforsørgelsespligten. Men dernæst tvivler jeg ogsaa om, at dette vilde være hensigtsmæssigt og navnlig i vedkommende Fruentimmers Interesse, thi det er klart efter den Affattelse, Vædringsforslaget har, og jeg tror heller ikke godt, det kan være anderledes, at, naar hun henvender sig til Fattigvæsenet paa hendes Opholdssted, saa er dette berettiget til at forlange Bevis for, at hun ikke har modtaget Underholdningsbidrag, forinden man udbetaler hende noget; og et saadant Bevis kan hun da ikke staa uden at underbygge og oplyse, hvor Børneskolen er, og tilbebringe Bevisligheder deraf. Derimod tror jeg, at